

# Tajemství zrození.

Říkají-li lidé, že ve způsobu rozdělení narození je veliká nespravedlnost, nevědí, co tím činí!

S velikou vytrvalostí tvrdí jedni: Je-li na světě spravedlnost, jak se může zrodit dítě, zatížené dědičnou nemocí! Nevinné dítě musí nésti hříchy rodičů.

Jiní zase říkají: Jedno dítě zrodí se v bohatství, druhé v trpké chudobě a nouzi. Z toho nemůže vzejít víra ve spravedlnost.

Anebo: I když připustíme potrestání rodičů, není správné, že se to děje nemocí a smrtí dítěte. Dítě při tom trpí nutně nevinně.

Tisíce podobných řečí hemží se mezi lidmi. I vážně hledající lámou si nad tím někdy hlavu.

Prostým prohlášením, že „nevyzpytatelné jsou cesty Páně a vedou vše k dobrému konci,“ se neodstraní ze světa touha po proč. Kdo se tím chce spokojit, musí se tomu **tupě** odevzdat, nebo každou tázavou myšlenku ihned potlačit jako bezprávi.

Tak se to neřádá! Otázkami najde se pravá cesta. Tupá mysl nebo násilné potlačování připomínají jen na otroctví. Ale Bůh nechce mítí otroky! Nechce tupé odevzdání se, ale volný, vědomý pohled vzhůru. Jeho nádherná, moudrá zařízení nepotřebují se haliti v mystické přítmi, nýbrž jeví se nám vznešenější ve své nedotknutelné velikosti a dokonalosti, leží-li

volně před námi! Nezměnitelně a neúplatně ve stejnoměrném klidu a bezpečnosti konají nezadržitelně své věčné dílo. Nestarají se o vděk nebo uznání lidí ani o jejich nevědomost. Vrací však každému jednotlivci až do nejjemnějších odstínů ve zralém ovoci to, co rozséval jako zrno.

„Boží mlýny melou pomalu, ale jistě!“ Těmito výstižnými slovy popisuje se v lidu toto spřádání bezpodmínečného zvrtného působení v celém stvoření. Neporušitelné zákony tohoto zvrtného působení nesou v sobě a rozuzlují spravedlnost Boží. Valí se to teče, proudí a rozlévá se po všech lidech, lhostejno zda si to přejí nebo ne, poddávají-li se nebo se proti tomu vzpírají. Musí to přijmout jako spravedlivý trest a odpuštění, nebo odměnu v povznesení.

Toto proudění a tkaní zvrtného působení jest neseno a provanuto přesným duchem, proniká celé stvoření a objímá je. Stvoření spočívá v něm, poněvadž toto tkaní a proudění samo je částí stvoření, živé jako věčně pracující tkalcovský stav Boží. Kdyby ten, kdo reptá nebo pochybuje, jen jedinkrát mohl nahlédnouti do tohoto proudění a tkaní, jistě by ihned zahanbeně zmlkl a zděšen by uznal opovážlivost svých slov. Klidná vznešenost a jistota, kterou by uzřel, přinutila by ho, aby klesl v prach a odprosil. Jak malým představoval si svého Boha! A jakou nesmírnou velikost spatřil by v jeho dílech! Pak by poznal, že ve svých nejvyšších pozemských pojmech dovedl jen Boha strhnouti dolů a zlehčiti dokonalost velikého díla v marné snaze vtěsnati je do maličké soutěsky, vytvořené pěstováním rozumu, který se nikdy nemůže povznést nad prostor a čas. Člověk nesmí zapomenout, že stojí v díle Božím. Že je částí tohoto díla a zůstává proto nezbytně podroben i zákonům tohoto díla.

Ale dílo neobsahuje jen věci viditelné pozemským očím, ale také svět jemnohmotný, ve kterém se odehrává největší část lidského bytí a působení. Dočasné pozemské životy jsou jen malými zlomky tohoto celkového bytí, **ale vždy jsou to velké body obratu.**

Pozemské zrození tvoří vždy jen počátek zvláštního oddílu v celém bytí člověka, netvoří však vůbec jeho začátek.

Začíná-li člověk jako takový svoji pouť ve stvoření, stojí volný, bez osudových nitek, které se napínají do jemnohmotného světa přitažlivou silou stejnorodosti, stávají se cestou pevnějšími, křižují se s jinými, vetkávají se v sebe a zvratně účinkují na původce, se kterým zůstávají ve spojení, nesouce takto s sebou jeho osud, neboli karmu. Vzájemným protkáváním se nitek vedoucích současně zpět, splývají pak do sebe, čímž se původně ostře výrazným barvám tkaniva dostává jiného odstínění a vyluzují se nové spojitě obrazy <sup>1)</sup>. Jednotlivé nitky konají cestu zvratného působení tak dlouho, až původce ve své vnitřní bytosti neposkytuje již žádného opěrného bodu pro jejich druh. Když tedy nepěstuje již v sobě a ze sebe tuto cestu a neudrží ji čerstvou a svěží. Následkem toho nemohou se nitky pak již zachytiti a zpuchřelé nutně od něho odpadávají, nechť jsou již dobré nebo zlé.

Každá osudová nit vytváří se tedy jemnohmotně aktem vůle při rozhodnutí se k činu. Vychází ven, zůstává však přesto zakotvena v původci. Tvoří takto bezpečnou cestu pro stejné druhy myšlenek, posiluje je, ale současně i od nich se jí dostává síly, kterou se vrací zpět k východisku. V tomto postupu jest pomoc, která přichází k tomu, kdo usiluje o dobro, jak je to i zaslíbeno, nebo projevuje se tu okolnost, že „zlo plodí a rodí opět

zlo“<sup>2)</sup>.

Zvratná působení těchto běžících nitek, k nimž denně navazuje nové, přinášejí každému člověku jeho osud, který si sám vytvořil a jemuž jest podroben. Je při tom vyloučena každá libovůle a proto i každá nespravedlnost. Karma, kterou člověk nese s sebou a která se jeví jako jednostranné předurčení, jest ve skutečnosti jen nezbytný **následek** jeho minulosti, pokud se tato ve zvratném působení dosud nerozuzlila a nevyčerpala.

Skutečný začátek bytí člověka je **vždy** dobrý. S výjimkou těch, kdo zahynuli sami sebou, protože zprvu sami ze sebe svými rozhodnutími podali ruku zlu, které je pak zcela strhlo ve zkázu, jest dobrým i konec. Změny osudu jsou vždy jen v mezidobí, v čase vnitřního budování a uzrávání.

Člověk vytváří si tedy vždy svůj budoucí život sám. Dodává nitky a určuje tím barvu a vzorec roucha, který se pro něho tká na tkalcovském stavu Božím skrze zákon zvratného působení.

Velmi daleko do minulosti jdou často příčiny, které osudově určují poměry, do nichž se duše zrodí, tak jako dobu, pod jejímiž vlivy vchází dítě do pozemského světa, aby tyto vlivy během jeho pozemské pouti trvale působily a docílily toho, co právě tato duše potřebuje k vyčerpání, rozuzlení, odstranění, odvržení a k dalšímu tvoření.

Ale ani to neděje se jednostranně jen pro dítě, nýbrž nitky předou se samočinně tak, že i v pozemském jest zvratné působení. Rodiče dávají dítěti právě to, co potřebuje ke svému dalšímu vývoji. Naopak stejně poskytuje i dítě rodičům, nechť je to dobro nebo zlo. K dalšímu vývoji a rozmachu patří přirozeně i

oproštění a zbavení se zla tím, že toto zlo se prožije a vyžije, to jest pozná se jako zlo a odvrhne se. Příležitost k tomu poskytuje vždy zvrtné působení. Bez tohoto zvrtného působení by se člověk nemohl skutečně nikdy osvobodit od toho, co se stalo. V zákonech zvrtného působení, jako veliký dar milosti, jest tedy skryta cesta k svobodě, nebo ke vzestupu. Nelze tedy vůbec mluvit o trestu. Trest je falešný výraz, protože právě v něm projevuje se nejmocnější láska, ruka, kterou Stvořitel podává k odpuštění a osvobození.

Pozemský příchod člověka sestává z početí, vtělení a zrození. Vtělení je vlastní vstup člověka do pozemského bytí <sup>3)</sup>.

Tisícero násobné jsou nitky, které spolupůsobí při určování vtělení. Ale i v těchto dějích stvoření je spravedlnost, odstíněná až do nejjemnějších odstínů, spravedlivost, která se vyčerpává, rozuzluje a vede k pokroku **všech** zúčastněných.

Tím stává se narození dítěte něčím mnohem posvátnějším, důležitějším a cennějším, než se obyčejně má za to. Dítěti, rodičům, ba i sourozencům nebo lidem, kteří přicházejí ve styk s dítětem, dostává se tak nové, zvláštní milosti Stvořitelovy. Vstupem dítěte do pozemského světa dostává se všem zároveň příležitosti, aby nějakým způsobem šli kupředu. Rodičům může býti dána příležitost k duchovnímu zisku nutným ošetřováním dítěte v nemoci, těžkou starostí nebo hořem, což působí buď jako lék, jako prostý prostředek k účelu, nebo je to skutečné odpykání staré viny a snad i předchozí rozuzlení hrozící karmy. Velmi často se stává, že již při započatém dobrém chtění člověka jeho **vlastní** těžká nemoc, která podle zákona zvrtného působení by ho měla stihnout, rozuzluje a vyčerpává se z milosti **předem** v důsledku jeho dobré vůle obětavou a dobrovolnou péčí o vlastní

nebo i cizí dítě. Neboť skutečné odpykání může nastati jen v citu, v plném prožití.

Při vykonávání opravdové milující péče o jiného bývá prožití často větší než při vlastní nemoci. Je hlubší v úzkosti a bolesti během nemoci dítěte nebo někoho jiného, koho máme skutečně rádi. Stejně hlubokou jest i radost z jeho uzdravení. Jen toto silné prožití vtiskuje své stopy pevně do citu, do duchovního člověka. Tím ho přetvořuje a touto přeměnou zpřetrhává osudové nitky, které by ho jinak byly ještě stihly. Tímto zpřetrháním nebo odpadnutím vymrští se nitky jako natažená guma na opačnou stranu ke stejnorodým jemnohmotným shromaždištím, jsouce jednostranně taženy jejich přitažlivou silou. Tím jest vyloučeno každé další působení na přetvořeného člověka, protože chybí spojovací cesta.

Jsou tisíceré způsoby vyčerpání a rozuzlení karmy v této formě, když člověk bere na sebe dobrovolně a rád nějakou povinnost vůči druhým buď z lásky, nebo z milosrdenství, které jest lásce příbuzné.

Ve svých podobenstvích ukázal Ježiš nejlepší vzor takového jednání. Také ve svém „kázání na hoře“ a ve všech jiných řečech poukazoval zcela zřetelně na dobré výsledky takového konání. Mluvil při tom vždy o „bližním“ a ukazoval nejlepší cestu k vyčerpání karmy a ke vzestupu. Činil tak nejprostší a nejživotnější formou. „Miluj bližního jako sebe sama,“ napomínal a tím dal klíč ke bráně všeho vzestupu. Nemusí se vždy jednati o nemoc. Děti, jejich výchova a nutná péče o ně poskytují nejpřirozenějším způsobem tolik příležitostí, že skrývají v sobě **vše**, co vůbec přichází v úvahu jako rozuzlení. A proto přinášejí děti požehnání, lhostejno, jak jsou zrozeny a vyvinuty!

Co platí pro rodiče, platí i pro sourozence a vůbec pro všechny, kdo přicházejí s dětmi do styku. Také tito všichni mají příležitost, aby získali novým pozemšťanem tím, že se v trpělivosti o něho starají v pečlivém napomáhání všeho druhu, třeba jen přemáháním jeho špatných sklonů nebo podobně.

Neméně však jest pomoženo dítěti samotnému. Každý svým zrozením jest postaven před možnost dostat se o velký kus cesty kupředu. Kde se tak neděje, je dotyčný vinen sám – pak nechtěl. Proto možno na každé zrození hleděti jako na dobrotivý Boží dar, který přichází k rozdělení stejnoměrně. I tomu, kdo sám dětí nemá a vezme si dítě cizí, není požehnání zkráceno, ale ještě rozmnoženo, když přijal dítě kvůli dítěti a ne k vlastnímu uspokojení.

Při obyčejném vtělení hraje vůdčí roli přitažlivá síla stejného duchovního druhu, která tu na obou stranách spoluúčinkuje. Vlastnosti, na které se hledí jako na zděděné, ve skutečnosti zděděny nejsou. Možno je přičítati jen této síle přitažlivosti. Při tom není nic duchovně zděděného od matky nebo od otce, protože dítě jest právě tak pro sebe uzavřeným člověkem jako oni sami. Má v sobě jen stejnorodost, kterou bylo přitahováno.

Není to však jen tato přitažlivá síla stejného druhu, která jest rozhodující při vtělení. Spolupůsobí tu ještě i jiné běžící osudové nitky, kterými je vázána duše, která se má vtělit. Tyto nitky jsou snad spojeny nějakým způsobem s příslušníkem rodiny, do níž je vedena. To vše spolupůsobí a přivozuje konečně vtělení.

Ale jinak je tomu, bere-li duše na sebe dobrovolné poslání, buď aby určitým pozemským lidem pomohla, nebo spolupůsobila

na pomocném díle pro celé lidstvo. V tom případě bere duše na sebe předem z vlastní vůle také vše, co jí na zemi stihne. Při tom nelze ovšem také mluvit o nespravedlnosti. Když to vše děje se v obětavé lásce, která se neptá po odměně, musí se jí za to v důsledku zvratného působení dostat odměny. V rodinách, kde jsou dědičné nemoci, přicházejí ke vtělení duše, které ve zvratnému působení potřebují těchto nemocí k rozuzlení, k očistě nebo ke vzestupu.

Vedoucí a spojovací nitky ani nepřipustí falešné, tedy nespravedlivé vtělení. Vylučují v tomto směru každý omyl. Byl by to pokus o plování proti proudu, který železnou, neodolatelnou mocí teče svým spořádaným řečištěm a vylučuje předem každý odpor tak, že ani nemůže dojít k pokusu. Ale při přesném šetření jeho vlastností přináší jenom požehnání.

Při dobrovolných vtěleních, při nichž dobrovolně bere někdo na sebe nemoc k dosažení určitého cíle, dojde také vše povšimnutí. Když otec nebo matka uvalili na sebe proviněním nemoc, třeba jen nedbáním přirozených zákonů, které vyžadují bezpodmínečně ohled na udržení zdraví svěřeného těla, tu ponese bolest nad tím, že tato nemoc objevuje se znovu na dítěti, již v sobě odpykání, které vede k očistě, jakmile se bolest procítí doopravdy.

Je málo účelno uváděti zvláštní případy, protože každé zrození by mnohonásobně propletenými osudovými nitkami podávalo vždy nový obraz, odlišný od druhých. Dokonce každá sourodnost musí se v důsledku jemných odstínů zvratného působení jeviti ve svých směsích v tisícero násobných proměnách.

Budiž uveden jen jednoduchý případ: Matka miluje svého

syna tak, že mu brání všemi prostředky, aby se oženil a tím od ní odešel. Poutá ho trvale na sebe. Tato láska je falešná, čistě sobecká, i když matka podle svého názoru vynaloží vše, aby synovi připravila co nejkrásnější pozemský život. Svou Sobeckou láskou zasáhla neprávem do života svého syna. Pravá láska nemyslí nikdy na sebe, nýbrž jen na prospěch milovaného a jedná podle toho i tehdy, když je to spojeno s vlastním odříkáním. Nadejde pro matku hodina, kdy je odvolána. Syn stojí nyní sám. Je pro něho již pozdě k radostnému rozmachu na splnění vlastních přání tak, jak ho poskytuje mládí. Přesto při tom ještě něco získal. Odříkáním si něco odpykává. Snad je to sourodost z předešlého života, čímž se zároveň vyhnul vnitřnímu osamocení v manželství, jež by ho bylo stihlo oženěním se. Nebo je to něco jiného. Je to pro něho v tomto směru jen ziskem. Ale matka odnesla si svou sobeckou lásku s sebou. Přitažlivá síla duchovní stejnorodosti vede ji proto neodvolatelně k lidem se stejnými vlastnostmi, protože v jejich blízkosti, v citovém životě takových lidí, nachází možnost spolucítiti malou část své vlastní vášně, když tito lidé projevují svou sobeckou lásku vůči jiným. Tím zůstává připoutána k zemi. Dojde-li u lidí, v jejichž blízkosti se trvale nachází k plození, dostává se tímto poutem vzájemného duchovního připoutání ke vtělení. Pak se list obrátí. Pod touže vlastností otce nebo matky musí jako dítě vytrpěti to, čím dala kdysi trpěti svému dítěti. Vzdor své touze a příležitostí, které se jí naskytují, nemůže se dostat z otcovského domu. Její vína jest smazána tím, že prožitím na sobě pozná podobné vlastnosti jako bezpráví a tím je jich zproštěna.

Spojením s hrubohmotným tělem, tedy vtělením, dostává člověk jakoby pásku na oči, která mu brání, aby přehlédl svůj zpětný život. Také to je jen k jeho prospěchu jako vše, co se děje

ve stvoření. Je v tom opět moudrost a láska Stvořitelova. Kdyby se každý přesně upamatoval na předešlý život, zůstal by ve svém novém pozemském životě jen klidným pozorovatelem, který by stál stranou s vědomím, že tím získává postup, nebo něco odpykává, v čemž jest rovněž jen pokrok. Ale právě proto nebylo by pro něho žádného pokroku, ale přivodilo by to spíše veliké nebezpečí úpadku a poklesu. Má-li míti pozemský život účel, má býti skutečně **prožit**. Jen to, co se niterně prožije se všemi výškami i hloubkami, co se tedy procítí, stává se naším vlastnictvím. Kdyby člověk znal vždy jasně a předem přesný směr, který je mu prospěšný, nebylo by pro něho žádného uvažování, žádného rozhodnutí. Tím by však nezískal žádné síly a samostatnosti, kterých jest mu nezbytně třeba. Takto však přijímá každé postavení svého pozemského života mnohem opravdověji. Všechno skutečně prožité vtiskuje pevně dojmy do citu, do nepomíjivého, co člověk při proměně bere s sebou jako svůj majetek, kus sebe sama, nově utvářený podle dojmů. Ale také **jenom** to skutečně prožité. Všechno ostatní uhasíná pozemskou smrtí. **Prožité** však zůstává jako ujasněný hlavní obsah a extrakt pozemského života jeho ziskem! K prožitému nepatří všechno naučené. Z naučeného jen to, co si člověk osvojil prožitím. Celá ostatní spousta naučeného, pro které mnohý člověk obětuje celý svůj pozemský život, odpadá jako plevy. Proto nutno každý okamžik života bráti tak vážně, aby myšlenkami, slovy a skutky proudilo vždy silné životní teplo a ony neklesly jen v prázdné zvyklosti.

Páskou, přiloženou při vtělení, jeví se tedy novorozeně jako úplně nevědomé a hledí se proto na ně mylně jako na nevinné. Při tom přináší si často s sebou silnou karmu, která mu podává příležitost, aby prožitím odpykal dřívější bludné cesty.

V předurčení je karma jen nutným následkem toho, co se stalo. Při posláních je to dobrovolné převzetí, aby se tím docílilo pozemského porozumění a pozemské zralosti ke splnění poslání, pokud to nepatří k poslání samotnému.

Proto by neměl člověk reptat nad nespravedlností při zrození, ale měl by býti vděčným Stvořiteli, který každým jednotlivým narozením prokazuje jen nové milosti!

1)

Přednáška: [6. Osud.](#)

2)

Přednáška: [30. Člověk a jeho svobodná vůle.](#)

3)

Přednáška: [7. Stvoření člověka.](#)